

РЕШЕНИЕ

№ 1267

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11765** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Т. Д. М., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, чрез адв. М. Д., срещу Заповед с рег. № 8177ПАМ-22 от 20.11.2023г. на заместник-началника на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР, с която на основание чл. 41, т. 3 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход”.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и при съществено несъответствие с неговата цел. Издаването на заповедта на името на Т. Д. М. при твърдения, че се касае за лице, представящо се под чужда самоличност, обуславяло нейната нищожност. Подчертава, че налагането на мярката не може да засяга основни човешки права и в случая тя е наложена в противоречие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Моли се за отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез проведения жестомимичен превод от Р. К., се установява, че разбира производството и потвърждава извършваните процесуални действия от адв. Д., поради което и съдът приема, че упълномощаването и макар и неформално е валидно в производството. Същият поддържа така депозираната жалба. Искането към съда е за отмяна на Заповед с рег. № 8177ПАМ-22 от 20.11.2023г. на

заместник-началника на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР.

Ответникът – заместник-началник на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР не се явява и не се представлява. Депозирана е молба от 31.01.2024г. от процесуалния му представител юрк. К., с която не се възразява да се гледа делото в негово отсъствие и са приложени писмени бележки по същество на спора. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 20.11.2023г., в 06:00 часа, на ГКПП Аерогара С., за излизане от страната с полет FB 431 за П. се явил гражданинът на Румъния Т. Д. М. /Т. Д. М./, [дата на раждане], който представил паспорт №[ЕИК], издаден на 18.01.2023г. от Румъния. Поради възникнали съмнения относно идентичността на лицето и представените документи, чуждият гражданин бил отведен за контрол на „втора линия“.

Изготвена е Експертна справка № 1403 от 20.11.2023г. от заключение на която се установило, че представеният паспорт №[ЕИК] е истински, но лицето от снимката на документа и приносителят му не са идентични. Паспорт №[ЕИК] бил предаден доброволно с протокол рег. № 817700-3469 от 20.11.2023г. по описа на ГПУ С..

Извършен е обиск на лицето, на който не били открити други документи за самоличност. След направена справка в „АИС-ГК“ се установило, че лице, представящо се за Т. Д. М., [дата на раждане], гражданин на Румъния, има регистрирано влизане в Република България на 19.11.2023г. през ГКПП Капитан А.. Образувано било ДП № 115/20.11.2023 г. по описа на ГПУ-С. за престъпление по чл. 318 от НК – за противозаконно служене с официален документ, издаден за друго лице, с цел да заблуди длъжностно лице или представител на обществеността.

Предложение рег. №8177р-35196 от 20.11.2023г. на началник група 03 в ГПУ-С. към ГДГП Аерогари ГДГП-МВР е предложено налагането на принудителни административни мерки на лицето с неустановено гражданство и самоличност, което се представя за Т. Д. М., а именно: „Връщане до страната на произход“ на основание чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ и на основание чл. 95 от ЗМВР, вр. чл. 44, ал. 1, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ лицето да бъде настанено в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ.

Издадена е Заповед рег. № 8177ПАМ-23 от 20.11.2023г. на заместник-началника на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР, с която на основание чл. 44, ал. 1, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

С оспорената в настоящето производство Заповед с рег. № 8177ПАМ-22 от 20.11.2023г. на заместник-началника на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР, на основание чл. 41, т. 3 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“. Направено е позоваване на мотивите на Предложение рег. № 8177р-35196 от 20.11.2023г.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ в хипотезата на делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 4064з-1022 от 26.09.2019г. на директора на РДГП Аерогари, с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на началника и заместник-началниците на ГПУ С. са делегирани правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ.

Не се касае за нищожен административен акт поради издаването му на името на лице, представящо се за Т. Д. М., [дата на раждане] – лице с неустановено гражданство и самоличност. Както е посочено в мотивите на Предложение рег. №8177р-35196 от 20.11.2023г. на лицето е извършен обиск, при който не са открити други документи за самоличност извън представения паспорт №[ЕИК], издаден на 18.01.2023г. от Румъния. Това обстоятелство не се оспорва от чуждия гражданин, който в подадената до съда жалба не оспорва, че не притежава друг документ за самоличност. Заповедта не е без адресат, доколкото коректно с нея е посочено, че се касае за лице с неустановена самоличност и гражданство, представящо се за Т. Д. М., [дата на раждане], гражданин на Румъния.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна, като мотивите му следва да се считат за допълнени с тези в Предложение рег. №8177р-35196 от 20.11.2023г., предвид направеното изрично позоваване на тях. Този подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

Гарантирано е правото на лицето да разбере характера на наложената му мярка и да организира защитата си срещу нея. Упражняването ѝ е гарантирано и от подадената жалба, с което съдът приема за изпълнени процедурните гаранции по чл. 13, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура, проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.

В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ ПАМ „връщане“ се налага, когато се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен паспорт или със заместващ го документ за пътуване. В случая се установява наличието на изискуемите съгласно цитираната разпоредба предпоставки за налагане на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя. По делото е безспорно, че жалбоподателят, посочен и в жалбата до съда отново с имената по паспорта, който е ползвал-Т. Д. М. е влязъл в Република България с чужд паспорт, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени. Този факт се потвърждава от изготвената Експертна справка рег. № 1403 от 20.11.2023г., която документира извършено лицево-идентификационно изследване на снимка от паспорт №[ЕИК], издаден на 18.01.2023г. от Румъния (снимка № 1) и портретна снимка на приносителя на паспорта, изготвена на ГКПП Аерогара С.

(снимка № 2). Съдът приема, че справка има обвързващата доказателствена сила на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, тъй като е изготвена от длъжностно лице, в кръга на службата му и по установените форма и ред за това. Това сочи, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – „връщане до страна на произход“.

Към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят не е бил в производство по предоставяне на международна закрила и следователно, при установяване на предпоставките за налагане на ПАМ, същият е бил в незаконен престой на територията на България съобразно чл. 6, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. Не са представени доказателства, че от лицето има подадени молби и заявления за разрешаване на срок за пребиваване или нова молба до ДАБ-МС. От приложените по делото доказателства не се извличат данни за необходимост от закрила по реда на ЗУБ, а и лицето не е било лишено от възможността да поиска такава закрила. Не се установява и нарушение на чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, доколкото не се твърди и не се доказва, че жалбоподателят е лишен от правото му по време на евентуално производството по ЗУБ да остане на територията на Република България.

Неоснователно е позоваване на процесуалния представител на чуждия гражданин на М. пакт за гражданите и политическите права и Протокол № 4 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Съдът по правата на човека във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, „Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4, право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживеене в нея, а в чл. 3, т. 2 предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. М. пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976г., също гарантира - чл. 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденца на влизане и пребиваване в друга държава. От представените по делото доказателства не може да се заключи, че са нарушени правата на жалбоподателя, визирани в М. пакт за гражданите и политическите права и Протокол № 4 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Напротив, по делото е безспорно установено, че жалбоподателят е лице без данни за гражданство и документи за самоличност, представящо се за Т. Д. М., използва чужд официален документ за самоличност с цел да заблуди длъжностни лица при изпълнение на службата им, поради което приложими спрямо него са нормите на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ.

Безспорно е, че в оспорената заповед органът не е предоставил срок за доброволно изпълнение на решението за връщане, както изисква чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ, но този срок

касае изпълнението на приложената ПАМ и не съставлява съществено нарушение на материалния закон. Още повече, лицето няма и не би могло да се снабди с валиден документ за самоличност в България, както и не би могло, с оглед на липсата на този документ, да напусне страната самостоятелно, без съдействието на компетентните български власти, поради което не са налице основания да се приеме, че непредоставянето на срок за доброволно изпълнение ще възпрепятства процедурата за връщане.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата цел. Напротив, целта на наложената ПАМ по чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ – „връщане в страната на произход“ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци и се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. № 8177р-35196 от 20.11.2023г. на началник група 03 в ГПУ-С. към ГДГП Аерогари ГДГП-МВР и издадената Заповед рег. № 8177ПАМ-22 от 20.11.2023г. В производството по налагане на тази мярка е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането ѝ.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. На основание чл.172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на лице, представящо се за Т. Д. М., [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ – Б. към Дирекция „Миграция“ – МВР, срещу Заповед с рег. № 8177ПАМ-22 от 20.11.2023г. на заместник-началника на ГПУ-С. при РДГП Аерогари към ГДГП-МВР, с която на основание чл. 41, т. 3 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: